

ша неж; но и чувственностъ та товѣ
исто иска. Блазе, сыне, на оногози,
който може съсъ совѣсть тѣ си да над-
вые чувственностъ тѣ си. Той е добро-
дѣтеленъ человекъ: а тежко на оногози,
който е толкози слабъ, щото чувстви-
ностъ та може да му заповѣда и да го
влачи на сякаквы грѣховы.

Сынъ. Отче! само то ли е грѣхъ,
кога человекъ чини зло дѣло, или е и
онова грѣхъ, кога человекъ говори ка-
квото завърни?

Отецъ. Сыне! сичко, що е про-
тивно на совѣсть та и на нашій-ать е-
стественный законъ, се е грѣшно; па бы-
ло съсъ дѣло или съсъ говоръ. Азь знаѣ,
чи много мыслятъ, какво псуваніе то и
гнусны тѣ думи не сѣ зло нѣщо. Теж-
ко на таковы человекы! Тия, ако быхъ
знаили, колко сѣ близо гнусны тѣ думи
при гнусны тѣ дѣла, бѣхъ сѣ оставили,
и щяхъ да си вардѣтъ языкъ-ать, и не
щяхъ, да обезчестяватъ така красный-
ать Божій даръ. Затова говори Свято то
Писмо: блазе на онзи человекъ, който не
согрѣшава съсъ думы.

Сынъ. А може ли человекъ да со-
грѣши и съсъ мыслъ?